

Europejski nakaz ochrony

Środki służące ochronie praw orzeczone na rzecz ofiary przemocy i molestowania mogą być wykonane w innych państwach UE.

Prawo do dalszego korzystania ze środków ochrony po przeprowadzeniu się do innego państwa członkowskiego

Aby skutecznie chronić ofiary przemocy i napastowania, organy krajowe często przyznają im szczególne środki (zakaz zbliżania się lub inne tego typu środki ochrony), które pomagają zapobiegać dalszej agresji lub dalszym atakom ze strony sprawcy. W przypadku wydania środka ochrony w danym państwie członkowskim osoba podlegająca ochronie może zechcieć w dalszym ciągu korzystać z tej ochrony po przeprowadzeniu się do innego państwa członkowskiego lub w czasie podróży do tego państwa. W tym celu Unia Europejska wdrożyła mechanizm wzajemnego uznawania środków ochrony. Krajowe środki ochrony mogą mieć charakter cywilny, karny lub administracyjny, przy czym ich czas trwania, zakres i postępowanie, w toku którego są wydawane, różnią się w zależności od państwa członkowskiego. Ze względu na odrębne podstawy prawne w prawie Unii Europejskiej regulujące kwestie wzajemnego uznawania środków cywilnoprawnych i karnoprawnych zaistniała konieczność przyjęcia dwóch odrębnych instrumentów zapewniających obieg trzech najpowszechniejszych środków ochrony w Unii Europejskiej. Nakazy ochrony objęte dyrektywą i rozporządzeniem dotyczą sytuacji, w których ofiara lub potencjalna ofiara przestępstwa korzysta z wydanego wobec osoby stanowiącej zagrożenie zakazu lub ograniczenia wstępu do pewnych pomieszczeń, nawiązywania kontaktu lub zbliżania się.

Dyrektywa 2011/99/UE w sprawie europejskiego nakazu ochrony wprowadza mechanizm umożliwiający uznawanie nakazów ochrony wydanych jako środki karnoprawne w stosunkach między państwami członkowskimi.

Osoba korzystająca z nakazu ochrony w sprawach karnych wydanego przez jedno z państw członkowskich może wystąpić o wydanie europejskiego nakazu ochrony.

Ochronę należy przyznać w drodze wydania nowego środka ochrony przyjętego przez państwo członkowskie, do którego dana osoba się udaje lub się przeprowadza, w toku uproszczonej i przyspieszonej procedury.

Osoba korzystająca z nakazu ochrony w sprawach cywilnych wydanego przez państwo członkowskie miejsca zamieszkania może natomiast skorzystać z **rozporządzenia (UE) nr 606/2013 w sprawie wzajemnego uznawania środków ochrony w sprawach cywilnych**, które ustanawia mechanizm umożliwiający bezpośrednie uznawanie nakazów ochrony wydanych jako środki cywilnoprawne w stosunkach między państwami członkowskimi.

W związku z tym osoba objęta cywilnoprawnym nakazem ochrony wydanym w państwie członkowskim miejsca zamieszkania może się na ten nakaz powołać w innym państwie członkowskim, przedstawiając właściwym organom **zaświadczenie** potwierdzające przysługujące jej prawa.

Dyrektywę i rozporządzenie stosuje się od dnia **11 stycznia 2015 r.**

Ostatnia aktualizacja: 07/10/2020

Stroną zarządza Komisja Europejska. Informacje na tej stronie nie muszą odzwierciedlać oficjalnego stanowiska Komisji Europejskiej, nie ponosi ona również odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane czy odniesienia na niej zawarte. Więcej informacji na temat praw autorskich odnoszących się do stron UE znajduje się na stronie „Informacje prawne”.